

[Tove Niemann]

så og så mange toiletrum, bruserum, opholdsrum osv. Der er allerede lukket adskillige firmaer på grund af i nogle tilfælde helt urimelige krav om investeringer i miljøforbedrende foranstaltninger. Det skaber i hvert fald ikke flere arbejdspladser.

Boligproblemet er et problem, der er ens for alle her i Danmark. Det skyldes en forkert ført politik på det område, men det skyldes også den stigende tendens til, at de unge flytter tidligere og tidligere hjemmefra. Man kan sætte et spørgsmålstegn ved, om det er godt. Boligproblemet er måske især stort for vore pensionister, og det var måske dér, man burde sætte ind først.

Man vækker i hvert fald ikke sympati eller øger lysten til at gøre noget ved det problem for de unge med de demonstrationer, der har fundet sted i den sidste tid. Her tænker jeg naturligvis især på BZ-grupperne – grupper, der oven i købet bliver tilskyndet og opfordret til disse aktioner af visse partier herinde i folketinget.

Fremskridtspartiet finder det særdeles påfaldende, at TV og radio altid – og jeg understreger altid – er på plads med kamera og mikrofon, når de såkaldte BZere og andre unge uromagere drager på togt i København og plyndrer samt besætter privat område. Det er alene TV og radio, der opgejler disse unge til at lave ballade. Heldigvis tegner denne håndfuld ballademagere ikke den danske ungdom.

Bente Juncker (CD):

Da mit partis ordfører ikke er til stede, skal jeg komme med nogle betragtninger vedrørende denne forespørgsel for CDs vedkommende.

Den sidste tids debat i pressen har givet et skævt billede af de unge. Man kunne godt få den opfattelse, at det var de 95 pct. af de unge, der er problemer med. Efter CDs mening er det omvendte tilfældet. Det er de 5 pct., der har problemer, problemer, der er opstået, fordi vi har mistet evnen til at komme i fornuftig dialog med denne gruppe. De lever af samfundet, men uden for samfundet. De har formået at tiltrække sig hele befolkningens opmærksomhed og dermed også politikernes.

BZerne har med dårlig opførsel og voldelige overgreb formået at skaffe sig det, de vil-

le, et ungdomshus. Ved først at give dem det, da volden escalerede til hidtil usete højder, gav politikerne efter. Derfor kan de nu med god grund have tiltro til, at deres metoder virker.

Jeg har endnu ikke fra noget politisk hold fået bud på, hvordan vi kommer over denne forståelseskluft og kommer i en fornuftig dialog med denne gruppe. Vi kan ikke acceptere, at loven ikke gælder for alle, og vi vil ikke fortsat acceptere, at det kan betale sig at tage selv, og at dårlig opførsel ikke blot belønnes, men også giver lydørhed hos de politiske repræsentanter og partier.

Det var derfor en nærliggende tanke, at der på baggrund af de erfaringer, vi herhjemme har gjort, og de erfaringer, man i udlandet har fået gennem behandling af disse problemer, blev nedsat en arbejdsgruppe bestående af alle implicerede parter til at undersøge, hvem det er, hvor mange det er, hvad de egentlig vil – og ikke mindst komme med forslag til, hvad vi kan gøre ved det.

Det drejer sig ikke alene om boliger. Problemerne har også rod i den ændrede familiestruktur. De unge, der i dag flytter hjemmefra, bliver yngre og yngre. Ikke mindst Københavnsområdet har mange ganske unge tilflyttere. Hvis vi ikke gør noget ved de problemer, de 5 pct. udviser, risikerer vi, at de 95 pct., vi ikke har problemer med, og som vi ganske glemmer at belønne for den indsats, de gør, indser vores skæve behandling af problemerne. På den baggrund kan der skabes nogle konfrontationer. Vi er vel inderst inde alle sammen lidt bange for det.

De unge taler meget om cirkulæret om kontanthjælp og om det såkaldte løntrykker-cirkulære, men det er væsentligt at fastslå, at cirkulærerne er vejledende, og hver enkelt ung, der ikke har været i berøring med arbejdsmarkedet, skal bedømmes individuelt. Der er imidlertid en meget forskelligartet praksis i de enkelte kommuner. Der er i bistandsloven mulighed for at anvende et individuelt skøn, der gør det muligt at anvende andre paragraffer til enkeltudgifter. Den anden bekendtgørelse om indslusningslønnen, løntrykkercirkulæret, anser vi som nødvendig for at få de unge ud på arbejdsmarkedet. De unge, der forlader skolen, er ikke en erfaren arbejders løn værd, og i en tid med ungdomsarbejdsløshed er det en af de mulighe-